

Arrestnummer C/ 256 / 2019
Repertoriumnummer 2019/ 957
Datum van uitspraak 13 maart 2019
Ronummer 2018/CO/332
Notitlenummer parket-generaal

urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001348397-0001-0025-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie Limburg
met diensten gevestigd te 3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 50 bus 1
K.B.O. nummer 0316.380.841

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Andy Beelen loco mr. Christian
Lemache, beiden advocaat bij de balie Limburg

tegen

3931.

geboren te op: ,
wonende te ,
Belg,
rijksregisternummer

beklaagde

2.

geboren te | op | ,
wonende te | ,
Belgische,
rijksregisternummer |

beklaagde

3.

geboren te | op | ,
wonende te | ,
Belg,
rijksregisternummer

beklaagde

de beklaagden vertegenwoordigd door mr. Erik Neuts, advocaat bij
de balie Limburg

1. Ten laste gelegde felten

Als dader of mededader, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd, hetzij door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt.

Te op de hierna bepaalde data

de eerste als eigenaar en uitvoerder die tot de werken opdracht heeft gegeven,
de tweede en de derde als mede-eigenaars die de werken hebben toegestaan of gedoogd

A.

┌ PAGE 01-00001348397-0003-0025-01-01-4 ─┐

Bij inbreuk op artikel 4.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gesteld bij artikel 6.1.1. van diezelfde Codex

op het onroerend goed gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____

eigendom van _____ en _____ ingevolge akte van aankoop dd. 6 maart 1996 verleden voor notaris _____ met standplaats te Hasselt

de hierna bepaalde handelingen te hebben gesteld, dan wel voortgezet of in stand gehouden, te weten:

- bouwwerken te hebben verricht (met uitzondering van onderhoudswerken), te weten het optrekken of plaatsen van een constructie, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat en/of het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie
- het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd door onder meer de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen

hetzij in strijd met de afgeleverde vergunning

hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning

hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

namelijk:

I. Tussen 1 juni 2013 en 18 juli 2013

herbouw / verbouw van een chalet zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning

II. Van 17 juli 2013 tot en met 29 december 2014

Instandhouden van de hierna beschreven constructies zonder vergunning:

- een stenen gebouwtje van ca. 4 m x 2 m met eternieten golfplaten dak

- een hondenren van ca. 4 m x 1,5 m op een betonnen dek
- een metalen frame van ca. 6 m x 4 m met een verharding in betonnen tegels

III. Van 17 juli 2013 tot en met 29 december 2014

Instandhouden van diverse verhardingen, over het hele terrein, bestaande uit tegels, klinkers, kiezel en beton.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen conform de artikelen 6.1.41 en 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de uitvoering van de volgende bouw- of aanpassingswerken te bevelen binnen een termijn van 12 maanden:

- de plaats te herstellen in de vorige toestand, dit wil zeggen:
 - afbreken van de chalet
 - afbreken van de hondenren, inclusief verharding
 - afbreken van het stenen gebouwtje
 - verwijderen van het metalen frame, inclusief verharding
 - verwijdering van alle verhardingen op het terrein
- over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn
- de stedenbouwkundige inspecteur én het college van burgemeester en schepenen machtiging te verlenen om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien, op kosten van de overtreder, voor het geval de overtreder in gebreke blijft om de bevolen werken zelf uit te voeren.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te _____ op _____, nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen: 220,00 euro. De Bewaarder (get.) |

2. Bestreden beslissing

2.1.

PAGE 01-00001348397-0005-0025-01-01-4

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 27 februari 2018 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, kamer 13D, werd als volgt beslist:

OP STRAFGEBIED

Eerste beklagde

Verklaart beklagde schuldig aan de tenlasteleggingen A I, A.II en A.III.

Veroordeelt beklagde hiervoor tot een geldboete van 250,00 euro, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op 1.500,00 euro.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 60 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Verwijst de veroordeelde tot 1/3 van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van 109,12 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage ten bate van het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand een bedrag te betalen van 20,00 euro.

Tweede beklagde

Verklaart beklagde schuldig aan de tenlasteleggingen A.I, A.II en A.III.

Verleent aan beklagde het voordeel van de opschorting van veroordeling gedurende een proeftermijn van 3 jaar.

Verwijst de veroordeelde tot 1/3 van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor haar begroot op de som van 109,12 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Derde beklagde

Verklaart beklagde schuldig aan de tenlasteleggingen A.I, A.II en A.III.

Verleent aan beklagde het voordeel van de opschorting van veroordeling gedurende een proeftermijn van 3 jaar.

Verwijst de veroordeelde tot 1/3 van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van 109,12 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Zegt voor recht dat melding van het vonnis zal worden gemaakt in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het eerste hypotheekkantoor onder ref.

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 6.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

OVER DE HERSTELVORDERING

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt beklagden tot het herstel in de oorspronkelijke staat nl. het afbreken van de chalet (waarvan dak en gevels reeds verwijderd zijn), het afbreken van de hondenren inclusief verharding, het afbreken van het stenen gebouwtje, het verwijderen van het metalen frame, inclusief verharding en het verwijderen van alle verhardingen op het terrein,

binnen een termijn van 12 maanden na de uitspraak, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van art. 1385 bis Ger.W, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging, volgende op het verstrijken van voormelde hersteltermijn.

Verleent de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen machtiging om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien op kosten van beklaagden voor zover ze in gebreke blijven om de bevolen werken uit te voeren.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 27 februari 2018 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 27 maart 2018 door de beklaagden en
- op 27 maart 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE ten opzichte van de beklaagden en

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 27 maart 2018 door de beklaagden en
- op 27 maart 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde
- op 27 maart 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde
- op 27 maart 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 23 januari 2019.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd,
- de drie beklaagden in hun middelen van verdediging ontwikkeld door hun raadsman voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de drie beklaagden als van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van beklaagde _____ en _____
zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. De drie verzoekschriften van het Openbaar Ministerie ten aanzien van elke beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief is telkens nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de drie beklaagden en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

PAGE 01-00001348397-0009-0025-01-01-4

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schuld van de beklaagden voor de feiten sub A.I, A.II en A.III, de strafmaat en de herstellvordering.

5. Wetswijzigingen sinds de feiten en de stafbaarheid van de feiten onder tenlasteleggingen A.I, A.II en A.III

1. De door het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) aangebrachte wijzigingen aan het vergunningsluik van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna aangeduid als "VCRO") zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie art. 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door art. 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017)).

Door art. 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in art. 4.2.1. VCRO de woorden "*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*" vervangen door de woorden "*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*".

2. Art. 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking zou treden één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekende dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Door art. 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van art. 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1. van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;"

7° het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat een van de misdrijven, vermeld in punt 1° tot en met 6°, worden gepleegd (...)".

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

De beklaagden werden hiervan in kennis gesteld verwijzend naar de nota van het Openbaar Ministerie van 16 mei 2018 en hebben de gelegenheid gekregen hun verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

4. De feiten waarvoor beklaagden vervolgd worden onder tenlastelegging A.I maken een inbreuk uit op artikel 4.2.1.1° (*"bouwwerken verrichten met uitzondering van onderhoudswerken: a) het optrekken of plaatsen van een constructie, b) het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie"*) en artikel 4.2.1.4° VCRO (*"het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt"*) en zijn, wat het uitvoeren van de handelingen betreft, strafbaar gebleven na bovenvermelde wetswijzigingen, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1. lid 1.1° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° VCRO). De strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

De feiten van instandhouding in natuurgebied waarvoor de beklaagden eveneens vervolgd worden onder tenlasteleggingen A.II en A.III werden vanaf 1 maart 2018 door de

inwerkingtreding van het nieuwe artikel 6.2.2, 1° VCRO echter gedepenaliseerd en kunnen enkel nog worden bestraft met een bestuurlijke geldboete. Het hof stelt vast dat deze feiten niet langer strafbaar zijn gesteld.

6. Motivering ten gronde

6.1. Op strafrechtelijk gebied

6.1.1. De feiten sub A.I met betrekking tot de oprichting van de chalet

1. De constructie is gelegen in natuurgebied overeenkomstig het gewestplan I goedgekeurd bij KB van 3 april 1979, zijnde een kwetsbaar gebied.

Overeenkomstig het KB betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen van 28 december 1972 ressorteren de natuurgebieden onder de groengebieden.

Artikel 13 van voormeld KB van 28 december 1972 luidt als volgt:

"4.3. De groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

4.3.1. De natuurgebieden omvatten de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden. In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk.

..."

2. Ingevolge akte van aankoop van 6 maart 1996 was beklagde samen met zijn echtgenote eigenaar van het onroerend goed ("vijver met landgebouw en weide"). Ingevolge het overlijden van op , werden beklagde voor 99 % eigenaar en de gemeenschappelijke kinderen en elk voor 0,5 % eigenaar. De werken werden uitgevoerd door beklagde en zijn kinderen en , die zelf in de chalet gewoond hadden, waren op de hoogte dat hun vader deze werken ging uitvoeren zonder te

beschikken over een omgevingsvergunning. Als mede-eigenaar lieten zij toe dat deze werken werden uitgevoerd en zijn zij derhalve op grond van art. 6.2.1.7° VCRO strafbaar waren.

3. Beklaagde [redacted] houdt voor dat ingevolge waterinsijpelingen in de chalet hij in juni 2013 gestart was met herstellings- en onderhoudswerken. Ten onrechte houden beklagden voor dat er enkel onderhoudswerken werden uitgevoerd aan de bestaande constructie die er nog grotendeels stond.

Op 17 juli 2013 stelde de stedenbouwkundige inspecteur vast dat de chalet volledig ontmanteld was, nl. het dak en de gevels van de chalet zijn verwijderd. Er resten enkel nog een deel van het plafond, enkele binnenmuren en de vloerplaat (zie foto's bijlage 2, stukken 14 tot 20 strafdossier). Er werd eveneens vastgesteld dat er nog andere constructies op het terrein aanwezig waren.

Er werd een stakingsbevel uitgevaardigd dat bekrachtigd, werd door de stedenbouwkundige inspecteur op 19 juli 2013 (stukken 4-5 strafdossier).

4. De aard van de werken, zoals die blijkt uit de vaststellingen op 17 juli 2013 geïllustreerd met foto's (zie bijlage 2 stukken 14-20 van het strafdossier), toont aan dat er geen sprake is van herstellings- dan wel onderhoudswerken waarop het vermoeden van vergunning kan worden toegepast. De chalet werd volledig ontmanteld: de ramen, het dak en de gevels waren verwijderd, enkel een deel van het plafond, de vloerplaat en enkele binnenmuren van de oorspronkelijke chalet stonden nog overeind. Op 17 juli 2013 werd vastgesteld dat beklagde [redacted] de chalet had afgebroken zonder te beschikken over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning genoemd) hetgeen een inbreuk uitmaakt op art. 4.2.1.1° c) VCRO:

“4.2.1.

Niemand mag zonder voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen:

1° de hierna volgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken:

....

c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie.”

Het gegeven dat beklagde [redacted] nog niet begonnen was aan de heropbouw van de chalet op het ogenblik van de vaststellingen op 17 juli 2013, is dan ook niet relevant.

5. Beklaagden houden voor dat zij niet wisten dat het afbreken en heropbouwen van de chalet vergunningsplichtig was en zij dan ook te goeder trouw handelden. Het hof verwijst naar de akte van aankoop van 6 maart 1996 waarin uitdrukkelijk vermeld staat dat de koper weet dat geen enkel bouwwerk noch een verplaatsbare of vaste inrichting die voor bewoning kan worden gebruikt, mag worden opgericht op het kwestieuze perceel.

6. De beklagden beroepen zich op het vermoeden van vergunning zoals bepaald in art. 4.2.14° VCRO, verwijzend naar het vonnis van 20 mei 1996 van de burgerlijke rechtbank van eerste aanleg van Hasselt waarbij de herstellvordering van het Vlaams Gewest tot verwijdering van de chalet en de vijver ongegrond werd verklaard.

Het vermoeden van vergunning geldt enkel voor een bestaande constructie en niet voor een ontmantelde constructie.

Verwijzend naar de vaststellingen van 17 juli 2013 met foto's is aangetoond dat de chalet, die werd aangekocht in 1996 door beklagde [redacted] en die voorwerp uitmaakte van de procedure voor de burgerlijke rechter van eerste aanleg te Hasselt van 20 mei 1996, niet dezelfde constructie is als deze die er op het ogenblik van de vaststellingen stond. Het hof verwijst naar de foto's (die door beklagde [redacted] werden gevoegd aan het strafdossier, bijlage 3 stukken 6 tot 12) voordat de afbraakwerken werden aangevat. De vergelijking van deze foto's toont overigens aan dat de oude chalet (vloerplaat, deel van plafond en enkele binnenmuren stonden nog overeind) grotendeels afgebroken werd met de bedoeling op dezelfde fundamenten een nieuwe chalet te bouwen. Er is derhalve geen sprake meer van een bestaande constructie waarop het vermoeden van vergunning kan worden toegepast.

Dat beklagden nadien de chalet volledig hebben afgebroken, doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van de feiten in hoofde van beklagden, maar heeft enkel weerslag op de gevolgen van de herstellvordering.

6.1.2. De straftoemeting

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon en de ingesteldheid van elke beklagde,

- het blanco strafregister van [redacted] en [redacted], het gunstig strafregister van [redacted] waaruit blijkt dat zij éénmaal een veroordeling opliep voor een verkeersinbreuk,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een eigengereid optreden en gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening alsook hun respectievelijke rol bij de feiten enerzijds, en anderzijds de vaststelling dat de herstellvordering reeds grotendeels werd uitgevoerd,
- het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en de berechting ervan zonder dat er sprake is van een overschrijding van een redelijke termijn.

Daarom wordt de beklaagde [redacted], rekening houdend met zijn aandeel bij de feiten, bestraft met een geldboete van 250 euro te vermeerderen met de opdeclemen of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, wordt de bestraffing deels met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om hem in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem ertoe aan te zetten de reglementering inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

Nu het bewuste feit reeds geruime tijd geleden gepleegd werd en de herstellvordering grotendeels werd uitgevoerd, is het hof van oordeel dat beklaagde [redacted] ondertussen een andere ingesteldheid heeft aangenomen ten opzichte van zijn maatschappelijke plichten en beperkingen, zodat aan de beklaagde [redacted], die daartoe in de wettelijke voorwaarden verkeert, met betrekking tot het feit sub A.I zoals aangepast, uitstel van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van de geldboete kan worden verleend.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagde [redacted] tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel niet van aard is om beklaagde afdoende te wijzen op zijn maatschappelijke beperkingen en verplichtingen.

Hopelijk zal dit uitstel de beklaagde ertoe aanzetten zich in de toekomst beter te gedragen, daar hij moet weten dat bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan herroepen worden; de duur van het uitstel dient bepaald op 3 jaar teneinde een maximaal nuttige preventieve werking te verkrijgen.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

Aan de beklaagde _____ en beklaagde _____, die ertoe in de wettelijke voorwaarden verkeren en die erom verzocht hebben, verleent het hof, zoals ook door de eerste rechter werd toegekend, de gunst van de opschorting voor een periode van 3 jaar vanaf heden.

Deze gunstmaatregel wordt in deze zaak t.a.v. deze beklaagden afdoende geacht om hen in de toekomst te wijzen op hun maatschappelijke verplichtingen en moet hen er tevens van weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen.

Nochtans moeten deze beklaagden beseffen dat wanneer zij tijdens de proefperiode opnieuw dergelijke feiten of andere ernstige feiten zouden plegen deze gunstmaatregel kan worden ingetrokken.

6.2. De herstellvordering

1. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vorderde oorspronkelijk om de beklaagden “in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere” te veroordelen tot het herstel, binnen 12 maanden na de betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke staat, geënt op de feiten sub A.I (afbraak en oprichting van) en sub A.II en A.III (instandhouding) te weten:

- het afbreken van de chalet,
- het afbreken van de hondenren, inclusief verharding,
- het afbreken van het stenen gebouwtje,
- het verwijderen van het metalen frame, inclusief verharding,
- het verwijderen van alle verhardingen op het terrein,

en om de beklaagden tevens “in solidum, de ene bij gebreke van de andere” een dwangsom op te leggen van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis/arrest binnen de gestelde termijn van 12 maanden (waarbij dient gezegd voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom).

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies over de herstellvordering op 23 oktober 2014.

De herstellvordering werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie op 12 augustus 2015.

Beklaagden deelden mee aan de stedenbouwkundige inspecteur en het Openbaar Ministerie bij schrijven van 11 september 2018 dat de afbraakwerken voltooid werden, met name de chalet, het opslagstalletje en de verharde paden zouden zijn verwijderd.

Op 27 oktober 2018 ging de stedenbouwkundige inspecteur ter plaatse en stelde vast dat de herstellvordering niet zonder voorwerp was gezien niet alles verwijderd was: de mazouttank, de nutsvoorzieningen en kiezelverharding waren niet verwijderd.

Bovendien stelde de stedenbouwkundige inspecteur vast dat er nieuwe constructies werden geplaatst: een nieuwe stacaravan inclusief uitbreidingen, een trekcaravan, zonnetent en opgeslagen materialen.

In besluiten neergelegd ter griffie op 26 november 2018 wijzigt de stedenbouwkundige inspecteur zijn herstellvordering en vordert de verwijdering van de nieuw geplaatste constructies:

- de stacaravan inclusief uitbreidingen,
- de trekcaravan,
- zonnetent,
- opgeslagen materialen,
- en het verwijderen van de resterende verhardingen (gebaseerd op het feit van instandhouding sub A.III).

De mazouttank en de nutsvoorzieningen werden inmiddels ook verwijderd gezien zij niet meer het voorwerp van deze herstellvordering uitmaken.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert ook om hem conform artikel 6.3.4.§1 VCRO te machtigen om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te kunnen voorzien wanneer beklaagden dit niet doen of niet binnen de gestelde termijn van 12 maanden op straffe van een dwangsom van 125,00 euro.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert tenslotte beklaagden te veroordelen tot betaling van alle gerechtskosten, inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro per aanleg.

2. De herstellvordering geënt op de feiten sub A.I (oprichting chalet) en A.II (instandhouding hondenren, stenen gebouwtje, metalen frame) werd inmiddels uitgevoerd.

Op grond van het nieuwe artikel 7.7.1 VCRO kan de strafrechter de herstelvordering die regelmatig bij hem aanhangig is gemaakt en die gegrond is op instandhouding sub A.III nog steeds inwilligen als de beklagden hieraan schuldig worden bevonden en deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak een stedenbouwkundige inbreuk uitmaakt als vermeld in artikel 6.2.2, 1° VCRO. Hetzelfde geldt voor de herstelvordering die gegrond is op het toestaan of aanvaarden door de eigenaar van feiten van instandhouding als vermeld in het eerste lid.

Thans vordert de stedenbouwkundige inspecteur bijkomend ook de verwijdering van de nieuwe constructies die naderhand door beklagden op het terrein werden geplaatst zoals blijkt uit het proces-verbaal van 27 oktober 2018.

Op 27 oktober 2018 werd vastgesteld dat niet alle verhardingen werden verwijderd, met name de verharding die de inrit betreft vanaf de straat en de kiezelverharding ter hoogte van de overige constructies (feit A.III).

3. In casu stelt het hof vast dat de gewijzigde herstelvordering gegrond is, niet alleen wat de gedepenaliseerde handelingen van instandhouding betreft (feit A.III, de nog resterende verhardingen), maar ook wat de geplaatste nieuwe constructies op het kwestieuze perceel betreft. Voor zover zij tevens gegrond is op de handelingen van instandhouding (feit sub A.III) stelt het hof vast dat de beklagden schuldig zijn aan deze als misdrijf omschreven feiten die thans stedenbouwkundige inbreuken zijn.

4. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn.

De gemotiveerde herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur zoals bepaald in de besluiten neergelegd ter griffie op 26 november 2018, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door de beklaagden gepleegde misdrijven. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening gezien deze constructies (caravans, verhardingen en materiaal) de ruimtelijke ordening aantasten en onaanvaardbaar zijn in natuurgebied en in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zijnde kwetsbare gebieden. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen.

De beklaagden houden voor dat zij niet werden vervolgd voor deze nieuwe constructies op de percelen gelegen te _____ en _____ zodat de verwijdering ervan ook niet kan worden gevorderd.

Het hof verwijst naar het art. 6.3.1 VCRO dat luidt als volgt:

"... Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn ...".

Gelet op het gegeven dat beklaagden de oorspronkelijke herstellvordering grotendeels uitvoerden maar nadien nieuwe constructies plaatsten op de kwestieuze percelen, is het hof van oordeel dat deze constructies wel degelijk in een oorzakelijk verband staan met de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakte van de tenlasteleggingen A.I, A.II en A.III. De verwijdering van deze nieuw geplaatste constructies maakt dan ook deel uit van het herstel in de vorige toestand.

Immers, deze nieuwe constructies die naderhand werden geplaatst met het oog op bewoning, deels op het perceel gelegen in natuurgebied, deels gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, vormen naar het oordeel van het hof een ondeelbaar geheel met de weliswaar reeds afgebroken chalet met aanhorigheden waardoor met het oog op een goede rechtsbedeling de eenheid van de herstellvordering dient te worden bewaard.

5. Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest, om beklaagden de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklaagden gebruik hadden kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging. Indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 12 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklaagden ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklaagden en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd, dan wel een maximumbedrag op te leggen.

6. Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

7. Er zijn geen dwingende redenen om, zoals de eiser tot herstel vordert, dit arrest bij voorraad uitvoerbaar te verklaren (artikel 428, tweede lid Sv).

8. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert ook om de beklaagden te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro zowel in eerste aanleg als in hoger beroep.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50, 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.1°, 4.2.1.4°, 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.1.lid 1.3°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.1°, 4.2.1.4°, 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.1.lid 1.7°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 en 3 van het KB van 26 oktober 2007
- 1, 3 en 6 van de wet van 29 juni 1964

8. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van de beklaagden en het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Stelt vast dat de feiten van instandhouding onder de tenlasteleggingen A.II en A.III niet langer strafbaar zijn;

Verklaart de beklaagden schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten sub A.I.;

Veroordeelt de eerste beklaagde [] wegens deze feiten tot een geldboete van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van TWEEHONDERD EURO gebracht op DUIZEND TWEEHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen, zodat een gedeelte van VIJFTIG EURO gebracht op DRIEHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen effectief blijft;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete vervangen kan worden als deze niet binnen de wettelijk bepaalde termijn wordt betaald, op DERTIG DAGEN;

Verleent aan beklaagde [] en beklaagde [] het voordeel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden;

Verplicht de beklaagde [] om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt ELKE beklaagde tevens tot betaling van een bijdrage van TWINTIG EURO aan het Fonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

Legt aan ELKE veroordeelde een vergoeding op van DRIEËNVIJFTIG EURO en ACHTENVIJFTIG CENT;

De herstellvordering

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, gegrond;

Beveelt beklagden hoofdelijk de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen van het perceel, gelegen te _____, hetgeen volgende werken impliceert:

het verwijderen van

- de stacaravan inclusief uitbreidingen,
- de trekcaravan,
- de zonnetent,
- de opgeslagen materialen,
- de resterende verhardingen,

binnen de termijn van TWAALF MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de overige kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 529,19 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden felten;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk om aan de eiser tot herstel een rechtsplegingvergoeding te betalen van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO voor de procedure in eerste aanleg en van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

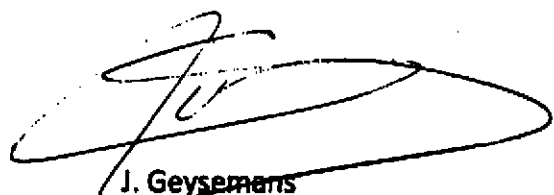
P. Hofströssler plaatsvervangend raadsheer

en in openbare terechtzitting van 13 maart 2019

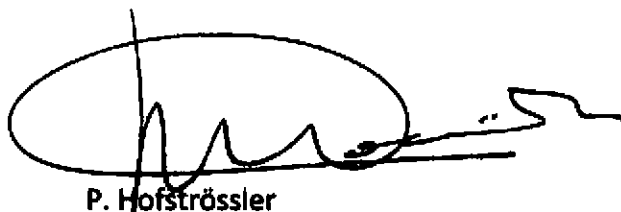
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

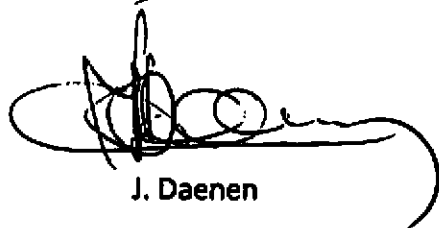
met bijstand van griffier J. Geysmans

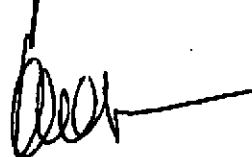
J. Geysmans

P. Hofströssler

J. Daenen

L. Knapen

